

Tre smukke Fædrelandsfange.

Du elskede, du høie Fædreland,
Dit Navn hver Nordmands Sjæl i Flamme tænder;
For dig han døer, for dig hun lever han,
Og over dig paa Jord han Intet kjender.
O Moder, tag os ømt i Favn!
Vi knæle om dit Disfæde.
Vor Stoltthed er Normannanavn,
Og Norges Hæder er vor Glæde.

Vi stamme fra en Adelsfrue bold;
Hun er vel vant at føre Stang med Tre;
Vi føre alle hendes Navn og Stjold
Og ved ei andet Riddersnavn at bære.
O Moder, giv os Ridderslag,
At vi din Thingligt stolt maa stande!
I Freden blid paa Kongens Dag,
Vind Egeløb omkring vor Pande!

Gi Moder! hvilken Krone skjon du har!
Den smedet er i Oldtids høie Dage
Omkring den Ring, som Halsdan Svarte bar
Og atter Nornen gav dig den tilbage,
O gid den evig straale blank
Af Edelfsten som Nordlysstribe!
Men hvis den af dit Hoved sank,
Da gjælde det vor sidste Time!

Held os! vi har et Fødeland,
Saa stolt som Jordens bedste Egne:
Fast Klippemure det omhegne
Og Bølgen brydes mod dets Strand.
Og blide Dale, stolte Fjelde
Indslutte det ubi sin Favn;
Dets Ros har mer end Sektlers Vælde,
Og Norge er dets Ravn.

Held os! vi har et Fødeland,
Hvor kjække Fædres holde Minder
Med Stolthed overalt vi finder
Paa Fjeld, i Dal, ved Havets Rand.
De fløi paa Sneffens lette Vinger
Rast over Hav til fjerne Strand.
Og hvor de stevned' end gjentlinger
Med Roes Normannens Ravn.

Held os! vi har et Fødeland,
Hvor Fædres Mod og Fædres Dyrer
Endnu de holde Sønner pryder,
Skjøndt Sektler svandt bag Tidens Rand.
For Fædrelandet høit de gløde,
De søge Hæder i dets Gavn,
Og Døden gaa de kjækt imøde
For gamle Norges Ravn.

Held os! vi har et Fødeland,
Der rasler ingen Slaveskjæder,
Men Friheds høie Gave glæder
Dets mindste som dets største Mand.
O Frihed, Himlens hulde Datter!
Du mildner alle Livets Savn:
Thi hvor du smiler, Alt erstatter
Dit hellig-høie Ravn.

Held os! vi har et Fødeland,
Hvor kjæft og vis en Konning bryder,
I Glandsen af hvis høie Dyrer,
Et Mønster ser hver Norges Mand.
Til Borgerdaad hans Dje vinker
I Fredens rolig-stille Favn;
Bort Løsen, dersom Baunen blinker,
Er hans og Norges Ravn.

O Norge! elskte Fødeland,
Som saa vor Barndoms Fryd og Smerte,
Du Land saa helligt for bort Hjerte
Med dine Fjelde, Dal og Strand,
Som fast du stod trods Sektlers Vælde
Staa evig fast, vor Fødestavn!
Held, evigt Held om dine Fjelde
Og Hæder om dit Ravn.

Hvor herligt er mit Fødeland!
Det habomfrandske, gamle Norge.
Stu disse stolte Klippeborger,
Som evig trods Tidens Land;
Urverdnens gamle Bautaftene,
Der gjennem Klobens Storme ene
Som Kjemper end, i Brynjer blaa
Med Sølverhjelms om Jæsen staa!

Da Aukthor saa Norges Fjeld,
Sin Kongestol han der opreiste;
De Kjemper, som mod Skjen kneiste,
De huede hans Heltesjel.
Naar høit i Sky sin Vogn han fjørte,
Sin Hyldest han fra Klippen hørte;
De Kjempestemmer hylbed' Thor,
Da var der Heltrold i Nord!

Da ser jeg hvor min Nordmand gif,
I Stormgang, fast saa Jorden hæved':
Ham Døden var en Nø; som hæved'
Udi hans Arm med Frias Blit,
Og i en Runddands over Baien
Ham hæved' op til Gudfalen;
Og end i Rivets Afstedstund
Et Drapa qvad den blege Mund.

Jeg har de gamle Sagn saa kjær!
Naar Luren gjennem Dalen toner
Bemodigt mellem Virkens Kroner,
Da drømmer jeg om Blod paa Sværd.
Naar Fossen vildt fra Klippen stummer,
Sin monotone Bes den brummer,
Da tykkes mig, jeg hører Klang
Af Vaabenstorm og Skjaldefang.

I Fjeldets Søn endnu jeg seer
Et Stud af gamle Kjempeflammen;
I Diet funkler Helteslammen,
Som freidig kun ad Faren ler.
I Pigens Dine blaa jeg stuer
Ufkyldighed og Sjöfnas Luer,
Og Duns evig unge Vaar
Paa hendes Kinder farvet staar!

Sa herligt er mit Fødeland,
Det gamle klippefaste Norge
Med Sommerdal og Winterborge,
Der evig trodse Tidens Tand!
Om Kloden roffes end, det's Fjeld
Skal Stormen dog ei kunne fælde,
Som Bauta end de skulle staa,
Og vise, hvor bort Norge laa!